

El brogit de la Vall (Alt Camp – Baix Camp – Conca de Barberà)

Dates: dijous 9 a diumenge 12 d'abril de 2009

Km totals: 54   Participants (2): Maria Alías, Joan Marquès

Dijous 9: Capafonts – Mont-ral. A mida que ens hi anàvem apropant per la carretera, el campanar de l'església de Capafonts anava traient el nas per damunt de la boira matinera; la noia de Turisme ens va donar una bossa amb el plànol i la gorra i ens va aconsellar no anar per la llera del riu doncs les recents pluges havien fet pujar molt el cabal i no era gens segur poder travessar-lo. Així que decidirem pujar cap a la Foradada i seguir el sender cap el Portell de la Mariàngela fins fer cap a la Font del Rei on el Brogit de la Vall puja pel Barranc del Marc. No era gens fàcil progressar cara amunt ja que els camins eren rierols que baixaven vers el Brugent. Més tard va aparèixer el sol i el dia va esser calorós i la nostra arribada al refugi Musté-Recasens no va tenir mes incidents.

Divendres 10: Mont-ral – La Riba. Per la nit les temperatures varen baixar fort, feien preveure que el dia següent seria fred, com varem trobar a faltar uns guants aquell matí fred i boirós que de quan en quan ens saludava amb un ruixat. Encara que el guarda del refugi va assegurar-nos que no tindríem cap problema per arribar a La Riba seguint el sender del Brogit que travessava el Brugent per un gual, nosaltres no ens hi varem veure amb cor de fer-ho en el moment en que hi varem arribar, doncs el corrent era fort i força profund, per lo que ens va tocar girar cua i refer els 4,5 km que ens separaven del GR7 per poder seguir per ell fins el refugi dels Masets. Tot i així, i des de el Castell Dalmau fins La Font d'en Pasqual, el sender està força atapeït de vegetació, i entre les fulles mullades que ens proporcionaren una dutxa indesitjada i els rierols que ens proporcionaren un bany de peus, varem quedar ben rabejats des de la roba interior fins dins les botes. Les estufes i el caliu del refugi dels Masets, crec que el millor del recorregut, ens ajudaren a secar tot el que dúiem inclòs els diners de dins el moneder.

Dissabte 11: La Riba – Els Cogullons. Durant la nit, i tal i com va pronosticar TV3, una forta tempesta ens despertà sobtats. Van caure més de 50 litres en aquelles muntanyes. El matí un altre cop tot xop, però sense pluja. Al obrir les finestres comprovàvem que el remor del Brugent més que un brogit era un bram, l'aigua espetegava amb una força tan descomunal contra les roques que semblava que les volés partir en dos i així feia rodolar les més soltes com si fos un joc de bitlles fent-les xocar contra tot el que trobava al davant. Els arbres tremolaven al seu pas i s'arrapaven amb totes les seves forces per tal d'evitar que l'aigua els arranqués de soca-rel, tot això produïa un característic color vermellós per la gran quantitat de saldó que arrossegava dels terrenys per on passava.

La jornada era dura, dels 380 metres teníem que assolir els 1.045 del refugi dels Cogullons, però el dia va ésser fred al matí i tranquil, just ens va anar, doncs un vespre gèlid i una forta calamarsada varen ser els protagonistes del final del dia, però ja érem en aixopluc al costat de l'estufa de llenya que la humitat feia cremar amb lentitud i la calor que desprenia era moderada, la desena escassa de persones que allí ens varem congregat xerràvem al voltant del caliu explicant-nos les nostres experiències i temors pel dia següent mentre esperàvem la excel·lent sopa de ceba, el succulent pollastre i els sorprenents bunyols que el guarda ens preparava per sopar.

Diumenge 12: Els Cogullons – Capafonts. El fred matí ens va fer tornar a pensar amb els guants. Per què no els havíem agafat?. La jornada era llarga, la més llarga de totes, 21,7 quilometres, passant pel Picorandan i la Creu Trencada, però com que a la baixada el camí vorejava la font de la Llúdriga i el

Riu de l'Horta, ens varen aconsellar no fer-ho perquè la gran quantitat d'aigua que trobaríem ens podria impedir el pas i d'intentar-ho podríem patir algun entrebanc, pel que decidirem baixar a partir de l'Abellera per la pista de voreja el Barranc del Rebollar per l'esquerra, però aigües avall havíem de creuar el Riu del Barral, pel que decidirem passar cap el Mas de la Mistera i sortir davant del camp de futbol de Capafonts, no sense problemes, doncs el barranc duia força aigua i la Font de la Mistera deixava la pista com si fos una piscina, amb l'ajut d'uns troncs d'arbres propers que havien caigut varem poder passar a gual sense més ensurts.

Me deixava un comentari, doncs entre la Mola dels Quatre Termes i els Plans de Pagès gran quantitat de clapes de neu barrejades amb calamarsa vorejaven les pistes, cosa que feia el recorregut més atractiu i ens alliberava una mica del patiment del fred fruit del espectacle que se'ns ofería als nostres ulls.

